

fordelagtigste og Bedste her, skulle de da nok selv finde paa at anvende. — Da Riben er saa langt fremrykket, skal jeg ikke forhale den. Jeg haaber, at Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, saa at der bliver Leilighed til at drøfte Sagen.

D. Christensen: Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion længe, men der er netop under denne Forhandling blevet omtalt Udtalelser, der fremkom ifjor under den Forespørgsel, hvortil dette Forslag er knyttet, og der er blevet udtalt Forundring over, at Stillingen var ganske anderledes ifjor end iaar. Det kan maasse have sin Grund i, at de fleste Medlemmer, som ere tilstede og have talt idag, ikke vare tilstede ifjor. Jeg for mit Vedkommende vil dog ikke undlade at sige, at alle de Udtalelser, der ere fremkomne idag, der gaa i modsat Retning af, hvad der da fremkom, have ikke virket paa mig. I den Henseende ere jo de fleste Udtalelser gaaede ud paa Forslagets Forfæstelse. Men det forekommer mig, at det Hele, der er fremkommet i saa Henseende, indskrænker sig til Postulater, som der ikke er videre Hold i. Saalænge de ikke kunne godtgøres, betyde de ikke Noget. Jeg kan ikke indse, naar 1,000 Alen Jerntraad kan kjøbes for 3 Kr., at dette i Forbindelse med Arbeidet derved kan blive for vidtløftigt og gaa for høit op i Pris. Derfor vil jeg sige, at jeg er meget glad ved Lovforslaget, som det er. Der er vel enkelte Forhold, der ere forandrede i Landstinget, og i det Hele mener jeg, at vi bør være forsigtige med at tage for Meget for paa een Gang. Jeg er enig med de ærede Talere, der have yttret sig i den Retning, at det var det Klogeste at fastholde § 1, saaledes som den var i det oprindelige Rejseringsforslag, nemlig at holde sig til det Nødvendigste, til de Bygninger, hvori Mennesker og Dyr skulle opholde sig. Det vil føre til, at Folk blive noget vant til denne Fremgangsmaade, og det vil virke til, at de ikke med den Uvillie, hvormed man — maasse med Urette — ellers vil møde en saadan Lov, ville tage imod den. — Der er for Næsten en Ting, som min ærede Nabo her tilhøre (Dønnergaard) fremkom med, som jeg er aldeles uenig med ham i. Jeg veed nemlig af Erfaring fra Hjemmet, at disse smaa Kaminer, de saatalde russiske Skorstene, ere meget farlige, om de end tage sig meget net ud især paa meget smaa Bygninger. Det er vel temmelig vanskelige med svære Skorstene, i Særdeleshed, naar Riben er meget lang; men jeg tror dog, at man kommer til at sætte sig ud over, at de se uheldigt ud. Ude paa Landet, hvor der bliver brugt forskelligt Brændselmateriale, er det ikke muligt at rense disse Skorstene, saaledes som de bør renses, og det er sket endogsaa i de sidste 2—3 Aar umiddelbart ved mit Hjem flere Gange, hvor saadanne Kaminer eller Skorstene ere bleve ud-

brændte, at det har set meget betænkeligt ud, og at det har kunnet falde heldigt ud, har været afhængig af rene Tilfældigheder. Det er gaaet godt, fordi en 20—30 Mennesker have været tilstede, som have lagt Lagener og saadanne Ting, der vare gjorte vaade, op paa Tagryggen. Ellers vilde efter den almindelige Mening et saadant Sted være brændt. Derved kommer jeg uilkaarlig paa den Tanke, at det kunde være rigtigt, at § 12, 2det Stykke, blev præciseret næiere, end det nu er, idet deri kun staar, at Udbrænding af snevre Skorstene er tilladt. Efter Lovforslaget skulle jo snevre Skorstene kunne vedblive at bestaa, og derfor mener jeg, at den Regel burde fastsættes, at ved det aarlige Brandeftersejns skulde Brandfogden have Opmærksomheden henvendt paa disse snevre Skorstene, og, hvor der var Nødvendighed derfor, paabyde, at de skulde udbrændes. Det er indlysende, at paa Landet som i Kjøbenhavn vil der, naar disse russiske Skorstene blive helt tiltrukne med Sod, og der gaar Ild i dem, ikke være Plads i Skorstenen til, at den Udvidelse, der finder Sted ved Udbrændingen, kan foregaa, saa at der derved vil være Fare for, at Skorstenen springer, og Huset brænder. Her i Kjøbenhavn gaar det saaledes til, at Kaminfeieren er forpligtet til, hvor der bliver brugt Spaaner eller andet saadant Brændselmateriale, at sørge for, at Cieren faar sin Skorsten feiet saaledes, at det Ruin, der skal være, holdes aabent. Det paahviler Kaminfeieren at sige Barten til, at nu skal Skorstenen udbrændes, og det maa Barten finde sig i at betale ud over den reglementerede Betaling, og saa kommer Mesteren med nogle Svende og behørigt Brandmandskab, og Alt skal foregaa under Mesterens specielle Tilsyn, og det koster ikke saa Lidt. Jeg tror, at det var rigtigt, at det for Landets Vedkommende blev ordnet saaledes, at, naar disse Skorstene trængte til det, skulde de efter Brandfogdens Ordre udbrændes. Der kan ikke være saa stor Fare ved at udbrænde disse Skorstene paa Landet, naar Brandmandskabet er tilstede, men det Farlige er, at Skorstenen kan springe. Dette vil jeg nu henstille til nærmere Overveielse. — Der er forskellige andre Ting, der have været omtalte, som f. Ex. Fyrgrave foran Bagerovnene, og at Bagerovnene skulle være tilgængelige fra alle Sider. Derved maa der naturligvis tages Hensyn til, om en saadan Bagerovn staar op til Skillerum af Træ; thi det er jo uundværdigt, naar den staar op til aldeles brandfri Ting. — Hvad angaar Brugen af Stenolielamper, tror jeg, at det er en Ting, som aldeles vil jævne sig selv. De allerfæste Lamper, der bruges i Lygter, ere saaledes indrettede, at Laaget sidder saa fast enten ved Gevinder eller Propper, at, om ogsaa Lygten falder ned, vil Olien ikke flyde ud, og at saa i de 99 af 100 Tilfælde Flammen slukkes. De Tilfælde, hvor der sker Ildblæs ved Petroleum, tror jeg, ere ikke